

ฉบับที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๙

อนุรักษ์

นิตยสารเพื่อความรื่นรมย์
ชั้นชมอดีต
รักษาปัจจุบัน
สรรค์สร้างอนาคต
anurakmag.com

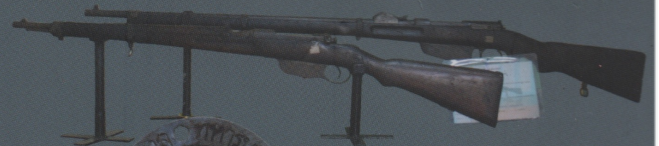
พระรอดพิมพ์เล็ก

หลีเป๊ะ พืชไร่
น ปลายขอบฟ้า

งานศิลปะแห่งชีวิต
ของคุณสมบัติ วัฒนไทย

รำลึกอดีตอันทรงคุณค่า
น บ้านป่องนัท

บทคารวะผ้าอินเดีย

1 6 0 4 0 5 9 772287 042301 > 200 baht

บริษัท สปิรียด จำกัด 2011 จำกัด

รีโนเวตวันวาน “บูรณะสถาน” ความงามบนความทรงจำ

เพราะไม่อาจกล่าวโทษกาลเวลาที่แสร้งกล้ำจนไม่มีสิ่งใดชนะได้
ในช่วงชีวิตคนเราจึงวนเวียนอยู่กับการจากลา เลือนหาย รวมถึงสิ่งของรอบกาย
ที่ค่อยๆ ทรุดโทรม ร่วงโรยตามอายุขัย กลายเป็นสิ่งตกค้างของยุคสมัย
ที่ไม่มีใครบอกอนาคตได้ว่าจะมีใครต้องการ หากแต่เป็นความทรงจำที่งดงาม
แม้กาลเวลาที่ไม่อาจผูกเว้าเอ็นไซ สาววีย์แสวงหากลุ่มหนึ่งเชื่อว่า
เรื่องราวในอดีตมีความหมายเกินจะละทิ้ง และทุกตารางเมตรของสถานที่นั้นๆ
ล้วนมีความทรงจำซ่อนอยู่ จึงเกิดเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างผลงานออกแบบ
และปรับปรุงอาคารเก่าในนามของสตูดิโอ “บูรณะสถาน”

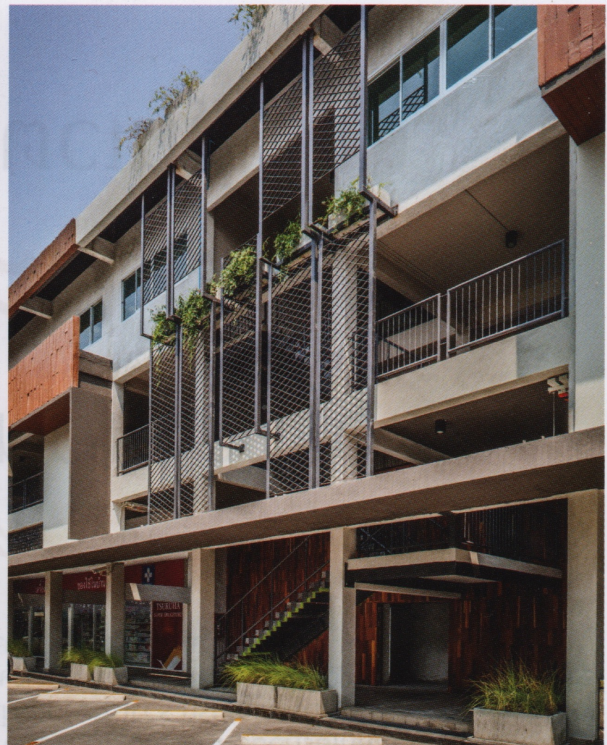
แพร์ - แพร์ไพลิน จันทนโชติวงศ์

อัง - อังสนา บุญเกษม

เฟรนด์ - ชิดชนก พลีสุดใจ

เสมือนการรื้อถอนความเชื่อแบบเก่า ปรับปรุงตึกแถวที่ถูกทิ้งร้างไว้ เป็น “โครงการวันอุดมสุข” (One udomsuk) คอมมูนิตีมอลล์ที่สามารถตอบสนองความต้องการทั้งผู้ใช้งาน และเจ้าของโครงการได้เป็นอย่างดี

บพร - แพรไฟลิน จันทนโชติวงศ์ และ อัง - อังสนา บุญเกษม คือสถาปนิก รุ่นใหม่วัย ๒๖ ปี จบการศึกษาต่าง รั้วสถาบันแต่มีมุมมองบนเส้นทางเดียวกัน เช่นเดียวกับ เฟรนด์ - ชิดชนก พลีสุดใจ วิศวกรไฟแรงวัย ๒๓ ปี ทั้งสามเลือกงานรีโนเวต เป็นจุดยืน ด้วยเห็นเสน่ห์ที่แตกต่างระหว่าง อาคารเก่ากับอาคารที่สร้างขึ้นใหม่

“ตึกเก่าเต็มไปด้วยประวัติศาสตร์ความเป็นมา มีเรื่องราวและประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในนั้น ทำให้เรารู้สึกว่าของใหม่ ตึกใหม่ยังไม่มีเรื่อง เหล่านี้ ต้องใช้เวลาในการสั่งสมขึ้นมา เพราะ ต่อให้มีเงิน เราก็อ้อเวลาไม่ได้” อังเล่าความคิด

ก่อนค้นพบตัวเองหลายปีก่อน พวกเขา มี ประสบการณ์ออกแบบและก่อสร้างอาคารใหม่ หลากหลาย กระทั่งได้เริ่มงานรีโนเวตครั้งใหญ่ ในซอยอุดมสุข ๑ แปลงโฉมตึกแถวเก่าที่ถูก ทิ้งร้างไว้จำนวน ๖ อาคาร ๔๔ คูหา กลายเป็น คอมมูนิตีมอลล์ โครงการ “วันอุดมสุข” เรียก ชีวิตชีวาให้ซอยเปลี่ยวมืดเปลี่ยนเป็นย่านการค้าที่คึกคักเหมือนครั้งที่อาคารพาณิชย์ยัง รุ่งเรืองเมื่อ ๓๕ ปีก่อนในบรรยากาศที่ต่างกัน ตามยุคสมัย

สิ่งที่ประทับใจที่สุดคือความรู้สึก ขณะทีพี่เขาเล่า มันคิดว่าตัวหนึ่ง เขายังเล่าให้คนอื่นฟังต่อๆ ไปได้ว่า กระเบื้องนี้อันเหยียบมาตั้งแต่เด็กๆ และผนังนี้มาพร้อมกับตึกนี้เลยบะ อยากรู้ให้คนอื่นได้มาฟังเรื่องราว ตรงนี้ด้วยกัน

โครงสร้างแข็งแรง เสาและคานอันซับซ้อน ของอาคารในยุคเดิมถูกเปลี่ยนแปลงหลายส่วน แต่สวมใส่วัสดุเก่าที่เคยติดตั้งในอาคารโดยจัด วางในตำแหน่งใหม่ ไม่ว่าจะเป็เศษไม้ สังกะสี กรอบบานหน้าต่าง เป็นงานรีโนเวตที่ ยึดโยงความคิดของพวกเขาได้เด่นชัดที่สุด “บูรณะสถาน” จึงถือกำเนิดและไฟท์งาน รีโนเวตโดยเฉพาะ พร้อมตกแต่งพื้นที่มุมหนึ่ง ชั้นบนสุดของอาคาร A ในโครงการเป็น สำนักงานสร้างไอเดีย

35 ปี ผ่านไป สถานที่ที่ราวกับหนุ่มสาววัยกลางคน เต็มไปด้วยชีวิตชีวาไม่เปลี่ยวเหงาเหมือนเคย

ผนังไม้จากวัสดุเก่าที่เคยติดตั้งอยู่กับอาคาร สถาปนิกออกแบบให้นำมาปรับใช้โดยจัดวางใหม่
เช่นเดียวกับราวบันไดและแผ่นตะแกรงเหล็กที่สร้างจุดเด่นอย่างลงตัว

“ในเชิงวิศวกรรม แน่แน่นอนว่าตึกใหม่ย่อมมีนวัตกรรมที่ดีกว่า บางทีการสร้างใหม่จะง่ายกว่ามาก เพราะการก่อสร้างทำตามแบบไล่จากฐานขึ้นมาชั้นบน แต่ถ้ารีโนเวตอาจติดขัดหลายอย่างด้วยสภาพที่เสื่อมไป อย่างเช่นปูนก็มีสภาพตามอายุของมัน หรือมีฐานรากที่ถูกออกแบบมาให้รับน้ำหนักได้แค่นี้ ไม่สามารถต่อเติมอะไรได้อีก ถ้าเปลี่ยนก็ต้องมีเทคโนโลยีเข้ามารองรับซึ่งอาจจะมีค่าใช้จ่ายมากกว่า แต่หลายคนก็เลือกที่จะรีโนเวต ซึ่งถ้ามองเห็นความเป็นไปได้ เราจะพยายามทำให้ได้ แต่ส่วนไหนที่ไม่สามารถใช้งานได้แล้วจริงๆ ก็ต้องยอมปล่อยให้และหาจุดที่ลงตัวที่สุด” เฟรนด์เล่าในมุมวิศวกร เธอไม่ปฏิเสธความยาก แต่สามารถเปิดใจรับมุมมองความงามของสถาปนิกได้โดยง่าย

เมื่องานออกแบบคือศิลปะ การสะท้อนความหมายผ่านผลงานสถาปนิกอย่างอึ้งและแพรวจึงต้อง “อิน” รู้สึกร่วมไปกับเรื่องราวของสถานที่เสียก่อน แม้ส่วนใหญ่ผลงานที่ผ่านมาของ “บูรณะสถาน” จะมีปลายทางเพื่อการใช้งานเชิงพาณิชย์ แต่หลายแห่งผู้เป็นเจ้าของก็ขอเก็บรักษาความทรงจำให้ติดตลึงไปพร้อมยุคสมัยที่กำลังเปลี่ยนแปลง

นิवास อยุธยา (Niwas Ayutthaya) หนึ่งในผลงานของบูรณะสถาน
ผสมผสานความเรียบง่ายและฟังก์ชันการใช้งานตามสไตล์เจ้าของสถานที่

เก็บรักษาเรื่องราวในอดีตผ่านบานหน้าต่างและราวระเบียง
ที่อยู่คู่บ้านมานาน ๕๐ ปี

“มีบ้านหลังหนึ่งที่อยุธยา เดิมทีเป็นบ้านพักอาศัยแบบเรือนไทยทรงจั่ว เจ้าของเรียกบ้านนี้ว่าบ้านสวน พอลูกหลานเริ่มขยับขยาย แยกย้ายกันไปเรียนไปอยู่กรุงเทพฯ บ้านหลังนี้เลยกลายเป็นเกสต์เฮาส์หลายปีจนน้ำท่วมใหญ่เลยต้องหยุดไป คราวนี้เจ้าของคือรุ่นหลานกลับมาปรับปรุงใหม่ โดยมีโจทย์ว่าจะปรับยังไงให้ตรงเป็นไลฟ์สไตล์และธุรกิจของเขา ขณะที่ยังมีเรื่องราวสมัยก่อนที่เขาเคยอยู่ห้องนี้ แม่อยู่ห้องนี้ เราแชร์ความคิดซึ่งกันและกันเพื่อปรับเปลี่ยนให้ลงตัวระหว่างเรากับเจ้าของ”

บ้านไม้หลังเก่าที่ตัวเรือนยังคงความสมบูรณ์ ถูกปรับปรุงให้เป็นห้องพักรองรับนักท่องเที่ยว

โถงใหญ่ของบ้าน ปรับเป็นมุมพักผ่อนสำหรับสมาชิกของครอบครัว ซึ่งหมายความถึงนักท่องเที่ยวที่มาเยี่ยมเยือนใช้บริการในปัจจุบัน

อาคารแถวท่าเตียน หนึ่งในชุมชนเก่าแก่ที่มีความสำคัญของเขตพระนคร
สันนิษฐานว่าน่าจะมียุขราว ๗๐ - ๑๐๐ ปี บูรณะสถานออกแบบและปรับปรุงอาคาร
หัวมุมเป็น ท่าเตียน ลอร์ด (tation lodge) ที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว

แพร่เล่าถึงการทำงานครั้งหนึ่งที่เธอ
ประทับใจ ลงเอยด้วยงานปรับปรุงบ้านไม้เก่า
อายุกว่า ๕๐ ปี จากสภาพเดิมที่ทรุดโทรม
กลายเป็นที่พักยอดนิยมของนักเดินทาง ด้วย
บรรยากาศของระเบียงหน้าบ้านและสนาม
หน้าบ้านขนาดใหญ่ มีพื้นที่โปร่งโล่งพร้อมจัด
วางมุมผ่อนคลาย ให้อารมณ์เหมือนบ้านที่
สมาชิกสามารถใช้ส่วนต่างๆ ของบ้านแชร์
ประสบการณ์ร่วมกัน

“ตอนปรับปรุงโฮสเทลที่ท่าเตียน เจอ
บันไดไม้ เจ้าของก็จะเล่าให้ฟังว่าไม้ประตูตรง
นี้ได้ช่างไม้ฝีมือดีมากนะ มีกระเบื้องรอยหยัก
สมัยก่อนซึ่งไม่สามารถหาได้ในตอนนี้แล้ว ได้
คุยกับเขาแล้วเราก็รู้สึกอิน เลยอยากเก็บเรื่อง
เหล่านี้ไว้ เราเก็บกระเบื้องและคองผนังเดิมที่
เป็นอิฐแดงเก่าเพื่อโชว์ให้เห็นว่าสิ่งที่สร้างมา
พร้อมกับตึกเป็นแบบนี้ เราได้เห็นเรื่องราว
เดิมๆ ถึงแม้ธุรกิจต้องปรับเปลี่ยนไปข้างหน้า
แต่บางอย่างที่เขาเห็นคุณค่าเราก็อยากให้เขา
รักษาไว้ สิ่งที่น่าประทับใจที่สุดคือความรู้สึกขณะ
ที่ฟังเขาเล่า มันคงดีถ้าวันหนึ่งเขายังเล่าให้คน
อื่นฟังต่อๆ ไปได้ว่า กระเบื้องนี้ฉันทึบเหยียบมา
ตั้งแต่เด็กๆ และผนังนี้มาพร้อมกับตึกนี้
เลยนะ อยากให้คนอื่นได้มาฟังเรื่องราวตรงนี้
ด้วยกัน” อังเล่าถึงความประทับใจ

บันไดไม้สักกับพื้นกระเบื้องที่เคยเหยียบย่ำ
เดิมใต้กับเสนที่ให้กับทำเตียง สอร์ด
แบบเฉพาะที่หาซื้อไม่ได้จากลิฟวิ่งมอลล์

"บูรณะสถาน" มีส่วนช่วยให้
ตึกเก่าที่ถูกทิ้งร้างเกิดประโยชน์
และมีคุณค่าหลายโครงการ
ขณะที่สามารถตอบสนอง
รูปแบบการใช้ชีวิตของผู้คน
ที่เปลี่ยนแปลง ไม่แตกต่างจาก
การรักษาวมธรรมที่มีการ
ปรับเปลี่ยน

"บทสนทนา" ระหว่างการบูรณะ
กับโครงการของหอศิลปวัฒนธรรม
เมืองเชียงใหม่ที่เลือกบูรณะ
เก็บไว้เป็นพิพิธภัณฑ์เมือง
เชียงใหม่และหอศิลป์เชียงใหม่
และหอศิลป์เชียงใหม่
และหอศิลป์เชียงใหม่
และหอศิลป์เชียงใหม่
และหอศิลป์เชียงใหม่
และหอศิลป์เชียงใหม่
และหอศิลป์เชียงใหม่

คงสภาพก้อนอิฐก่อผนังแบบเดิม
ย้ายเดือนความทรงจำที่เก่าแก่
พองๆ กับอาคารหลังนี้

ผลลัพธ์ของการรักษาความทรงจำคือวิธี
เติมเสน่ห์ให้กับสถานที่ที่ต่างออกไป
"บูรณะสถาน" มีส่วนช่วยให้ตึกเก่าที่ถูกทิ้ง
ร้างเกิดประโยชน์และมีคุณค่าหลายโครงการ
ขณะที่สามารถตอบสนองรูปแบบการใช้ชีวิต
ของผู้คนที่เปลี่ยนแปลง ไม่แตกต่างจากการ
รักษาวมธรรมที่มีการปรับเปลี่ยนให้สั้นไหล
ไปได้ตามกาลเวลา

"เราปฏิเสธไม่ได้ว่าทุกวันนี้ต้องเปลี่ยนไป
แต่เราสามารถเก็บบางอย่างไว้ให้สอดคล้อง
กับเวลาในปัจจุบันได้ ถ้าเราไม่ยอมให้เรื่อง
เหล่านี้จบลงไปแค่นี้หรือตายไปพร้อมเรา แต่
อยากให้มีมันอยู่ได้ บางที่ได้ยินคำว่า
'อนุรักษ์' ก็จะมีรู้สึกว่าต้องคงเดิม ต้องเหมือน
เดิม แต่จริงๆ แล้วเราสามารถทำให้สิ่งนั้น
เติบโตต่อไปพร้อมเราได้อีกโดยผ่านงาน
ออกแบบต่างๆ เราใช้ชีวิตดีที่สามารถทำ
เรื่องเหล่านี้ให้เข้าไปอยู่ในสิ่งที่เรากิน ดื่ม และ
ทำประโยชน์ให้คนอื่นด้วย" แพรเล่า

บางทีได้ยินคำว่า ‘อนุรักษ์’ ก็
รู้สึกว่ามันเดิมๆ ต้องเหมือนเดิม
แต่จริงๆ แล้วเราสามารถทำให้
สิ่งนั้นเติบโตต่อไปพร้อมเราได้อีก
โดยผ่านงานออกแบบต่างๆ

นอกเหนือจากภารกิจของ “บูรณะสถาน”
รูปแบบการใช้ชีวิตของพวกเขาอาจไม่แตกต่าง
จากคนรุ่นหลังที่เปิดรับวัฒนธรรมและ
เทคโนโลยีที่ผันแปรตามยุคสมัย แต่เมื่อถึง
เวลาที่แพรวก้าวเท้าเข้าห้องนอนของตัวเองที่
บ้านแล้วมองไปยังเตียงไม้แกะสลักสีขาวแซม
ฟ้านวลของแม่ที่เธอยังคงเก็บไว้ แพรวจะมอง
เห็นความรักของพ่อแม่เมื่อครั้งหนุ่มสาว เห็น
ภาพตัวเองในวัยเด็กเมื่อมองไปยังโต๊ะเครื่อง
แป้งและตู้เสื้อผ้าเก่าที่ไม่สามารถหาชิ้นใหม่
มาแทนได้อีก ขณะที่เฟรนด์มองโทรทัศน์รุ่น

เก่าของคุณย่าก็ชวนคิดถึงวัยเด็กของตัวเอง
นั่งเฝ้าหน้าจอรูปถ่ายขาวดำ มองของสะสม
ของคุณพ่อก็เห็นความสุขที่ได้เดินตลาดมือ
สองด้วยกัน ส่วนอังกก็กลับบ้านไม่รีมน้ำร้อน
เดิมที่ครอบครัวอยู่ด้วยกันตั้งแต่รุ่นปู่ย่า แม้ว่า
หลายคนจะลาจากไปแล้ว แต่เธอยังคงมองเห็น
เรื่องราวภายในบ้านและรู้สึกสุขสงบอบอุ่น
ทุกครั้งที่ได้กลับไป

ล้วนเป็นความทรงจำที่ต้องสร้างจากเวลา
หรือนี่คือสิ่งที่หล่อหลอมให้พวกเขาเป็น
“บูรณะสถาน” อย่างเช่นทุกวันนี้ ●

A Renovation of Yesterday

"Burana Sathann"

The Beauty of Memories

Since we cannot put the blame on time which is so strong and unbeatable, in our lifetime we do circle around departures, disappearances and the surrounding things turning dilapidated over age and time, and becoming leftovers of the age which no one can tell whether they will be wanted in the future. However, the beauty of memories is unconditional. A group of young females believe that the stories of the past are too meaningful to be deserted, and every square meter of a certain place has a hidden memory. Such a thinking became an inspiration for their design work and renovation of old buildings under the name of "Burana Sathann" studio.

"Prae" or Praepailin Janthanachotiwong and "Aung" or Aungsana Boonkasem are the new generation of architects aged 26 years old. The two graduated from different institutions, but have shared the same perspective on their career path, like "Friend" Chidchanok Pleesudjai, an enthusiastic engineer aged 23. The three chose their stance on renovation work as they have seen the charm of old buildings that differs from the newly built structures.

"Old buildings are full of histories and backgrounds, with stories and experiences once happening in there, while the new things or new buildings do not have such stories. Those accumulated stories or experiences take time, which is unboughtable no matter how much money we have," Aung explained about her thinking.

Before discovering themselves several years ago, the three had a variety of experiences with design and construction of new buildings, until they started a big renovation project in Soi Udomsuk 1 with an aim to turn the old deserted shophouses comprising 44 units in six buildings into a community mall. The so-called One Udomsuk Project has enlivened the dark and desolate alley, and turned it into a lively commercial area as it once was 35 years ago, but in different time and atmosphere.

The strong structures as well as the complex column and beam system of the original buildings were partly uncovered, but old materials that were once installed in the buildings, such as the leftover woods, galvanized iron, and window frames, were kept and placed in the new positions. It is a renovation work that was best connecting to their thoughts. "Burana Sathann" therefore was founded with its focus on renovation work, and the space on the top floor of Building A was decorated to make a creative office.

"In engineering, new buildings surely have better innovation. Sometimes building a new structure is much easier because the construction only follows the plan, starting from the foundation to the top. On the contrary, renovation may be somewhat obstructed because of the dilapidated condition, such as ageing mortar or the foundation being designed to support limited weight, making the building structure unable to be extended. If any change is to be made, there must be supporting technology, which leads to an increased expense. However,

many choose to renovate, and if possible, we'll also try to do it, but for the parts that are no longer functional, we have to let go of them and find the most balanced point," Friend said from the engineer's perspective. She did not reject the difficulty, but could easily open her heart to beauty in the eyes of architects.

As a design work is an art, the reflection of meaning through the work of architects like Aung and Prae requires their inner feelings for the stories of the places. Although most previous works of Burana Sathann were destined for commercial purposes, the owners of many projects have chosen to preserve their old memories to go along with the change of time.

"There's a house in Ayutthaya, which was originally a traditional Thai house with a high gable roof. The owner called it a garden home. After the descendants separated—some left the house for further education, some for their careers in Bangkok—the place was turned into a guesthouse for several years, but the service had stopped when the house was hit by the great flood. The new owner who is the grandchildren generation came back to renovate the house. What he wanted is to improve the house in a way that matches his lifestyle and business while still keeping the stories of the past when he and his mother were staying here and there in this house. We shared our thoughts together to find a perfect point between us and the owner."

Prae told us about the impressive work she did in the past. It was the improvement of an old wooden house aged over 50 years. From its previously dilapidated condition, the house now becomes a popular tourist accommodation, with a front balcony and a large front yard, and spacious area turning into a relaxing corner. It feels like a home where all members can share their experiences through each part of the house.

"While renovating a hostel at Ta Tien, we found the wooden stairs. The owner told us they were made of Padauk wood by the skilled carpenters. Also, there were antique wavy surface tiles which become rare today. After talking to him, we were taken by his stories and wanted to preserve them. We kept the tiles and original walls that were old red bricks to display what being originated together with the building. We have witnessed the stories of the past although our business kept changing to the future. For something we saw its value, we also want the owner to preserve it. What's most impressive is the feeling when we listen to the owner's stories. It would be great if one day in the future they can keep telling others about the tiles they used to walk over since they were small or the walls that were originated simultaneously with the buildings. We want others to have a chance to listen to these stories together." Aung talked about her impression.

The result of memory keeping is the methods to add more charms to certain places in different ways. Burana Sathann is playing a part in helping many old deserted buildings to become functional and valuable, and at the same time respond to the change of people's lifestyles. This is not different from the preservation of culture that has been consistently adjusted over time.

"We cannot deny that changes occur every day, but we can keep something in harmony with the present if we do not want those stories to end or die with us, but instead want them to survive. Sometimes when we hear the word "preservation", we feel that it must be the same

as the original, but actually we can make that thing grow along with us through a variety of design works. We feel lucky that we can put these things into the work we are keen on, and it also benefits others," said Prae.

Apart from the mission of "Burana Sathann", the three of them may have a lifestyle that is not different from that of the new generation, who opens up for cultural and technological changes over time. However, whenever Prae steps into her bedroom and looks at the white-creamy blue carved wood bed kept by her mother, she will see the love of her parents when they were young, and see herself in childhood days when looking at the old dressing table and closet that she can't find any new items like that. Meanwhile, a look at her grandmother's old television also reminds Friend of her childhood days when she was sitting in front of the screen watching black and white images, and a gaze at her father's collection will take her back to the time when both of them walked through a secondhand market together. Aung also returns to her old riverside wooden house where her family had lived together from the grandparents' generation. Although many had passed away, Aung still sees those stories once happened in the house, and it makes her feel warm and peaceful every time she goes back to the place.

All these memories have been created over time. Probably these things have shaped them to become "Burana Sathann" as it is today.

Captions:

1. It is like removing an old belief, improving the deserted shophouses and turning them into "One Udomsuk Project", a community mall that responds to the demands of users and the project owner.
2. After 35 years, the place becomes like men and women in their middle ages, full of life and not lonely as before.
3. A wooden wall made from old materials once installed in the buildings. The architect designed a reuse by rearranging these materials, as well as the handrails and steel grating sheets that create a perfectly distinctive look.
4. Niwas Ayutthaya, one of Burana Sathann's works that combines simplicity and functionality responding to the owner's lifestyle.
5. The stories of the past are preserved through windows and balcony railings that have been with the house for 50 years.

6. An old wooden house with its perfect structure was renovated to make a tourist accommodation.
7. The main hall of the house was turned into a rest corner for family members and tourists who come for the service at present.
8. A building in Ta Tien area, one of the old significant communities of Phra Nakhon District, was assumed to age between 70-100 years. Burana Sathann designed and renovated the building at the street corner, turning it into a tourist accommodation called "Tatien Lodge."
9. The old wooden stairs and tile floor that were once treaded on have added more charms to Tatien Lodge in a unique style that can't be found from a living mall.
10. The preserved original brick walls remind us of the past memory as old as this building.